

Haza diszkréten, de folytonosan

Értelmező suttogással, derékból enyhén előredőlve

És kemény mag és lágy maszat,
és ismerős arcok és idegen néni,
és földhöz ragad és égbemenekszik,
és anyanyelv és apatriót,
mind – és ezért jaj, feszely, s talántán,
hogyan értenék bár egymást,

feleim, nemnulla, nemnegatív,
racionális és irracionális magyarok,
negatívok, ti is, csak természetes,
transzcendensek is, hogyne,
egészek, megtörtek,
párosok, páratlanok,

szorgos kommutatívok,
nagylelkű disztributívok,
okos asszociatívok,
ismerősök, sok ismeretlen,

és persze prímekek és primák
karbakar, ti is, komplexek,
egyenlők, kisebbek, nagyobbak,
számtalan valós, a halmaz
határán innen és az unióén is túl,
hogyan hátha most, de oly nehéz,

s nem egyszerű, mert nem jön el
Egyszeregy királyfi,
hogyan levezesse, megértesse,
mi fejben kell menjen: hogyan mi az
abszolút érték és mi nem az,
mi a nagy szám és mi nem az,

hogyan mért nem elég, ha csak
a szöveges feladatok mennek,
az egyszerűsítés meg
az egyszerű behelyettesítés,

és bár van egy valószínűsége,
hogyan eljön, hogyan levezeti,
hogyan megérteti, hogyan megértődik,
hogyan szeretnének számtani,
vagyis, hogyan munka végződik,
hát az nem 1 (hatalántán nem is 0),

akárhogyan is, ha előbb nem,
akkor és csak akkor,
találkozunk a végtelenben,
ahol mindenki egyformán számít.

352.

*Rémlik (így mondta a zeneszerző),
törte olykor pálcáját seggemen
apám (így még), de nem gondolt ám ő
hosszan ezekre, túlvolt ezeken*

*és ösmét kottáinak adta át
hiábavalóan maga magát,
a fejét, combjait, s úgy komponált,
hogy őt hallottuk, nem a harmóniát;*

*a legszentebb pillanatokban mégis,
dolog és ebédidő peremén is,
mégis, mondom, átküldetett, behítt:*

*az, amire vártunk: elkészült a mű,
nem gyakran, ilyenkor volt benne derű,
emlékezünk, mindegy, sokat nem írt.*

Szájában korongecset, lábán vasfazék

Szájában korongecset, lábán vasfazék;
elnézik, amilyen, hiszen lényegtelen.
Ha első közöttük, utolsó mögöttük,
ha egy közülük, akkor is idegen.

Szájában korongecset, lábán vasfazék;
ő maga kérdőjel, hiánya megnyugvás.
Hogyha elfogadni vélik: csak túrve van
nyomában indulat vagy juhos szemhuntyás.

Szájában korongecset, lábán vasfazék;
hogy van, az kérdés, hiánya ősi rend.
Bóg az elvárás: a türelem árulás,
a tömeg vonz és felold, ha sújt, ha kileng.

Szájában korongecset, lábán vasfazék;
kérdézzük meg: hol lesz újra, hogy bűn a lét?

Nattán Balázs: 1975-ben született Budapesten.
Mérnöként végzett, tíz éve ír verseket.